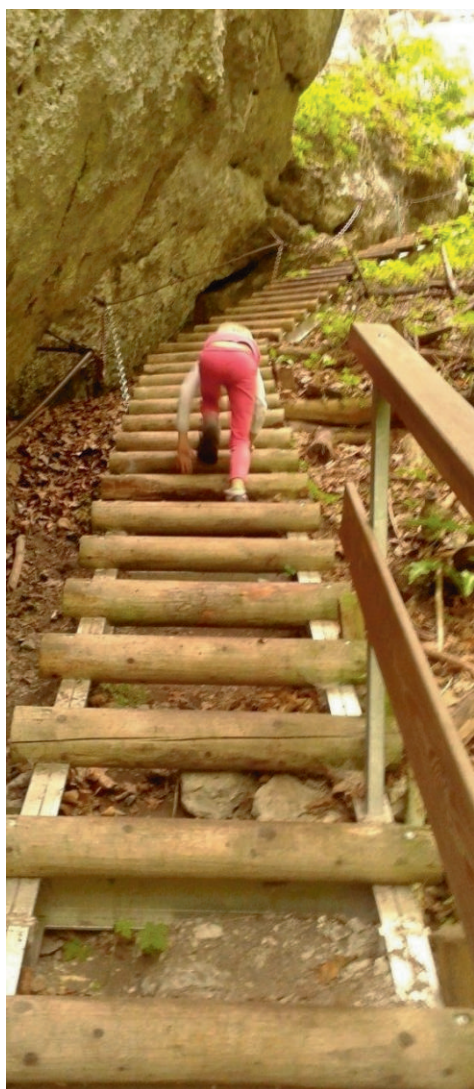

MUTATÓ

Kiadja a Békéscsabai Keresztyén Ifjúsági Egyesület
VII. évfolyam 3. szám – 2015.

Úton

Hát igen, úton vagyunk. Mindig. Mozgásban. Egy mozgó világban. Mobilis in mobili - ahogy Nemo kapitány is jelmondatnak választotta. Nem mai mondás, hogy panta rhei sem.

A mozgásnak általában megvan útja: indul és törekszik (tulajdonítsunk neki szándékot) valamerre, vagy akár meg is érkezhetsz. Így vagyunk úton, így van úton minden. Az élőlények ilyenek, főleg az állatokon jól látszik a mozgás. De a növények is úton vannak, a kis magból és csírából a kifejlett növény majd az elenyésző avar (és megfelelői) felé. Úton vannak a sejteink, ereinkben, szöveteinkben, teszik-veszik magukat. Úton vannak bennünk a táp- és salakanyagok, hormonok és enzimek, mindenféle vegyi anyag. Általában jó úton járnak.

Gondolataink is úton vannak, jönnek és mennek. Olykor kicsit megragadnak, esetleg fejlődnek, kiteljesednek, akár szaporodnak is. Van, hogy tudható honnan jönnek, máskor jóval rejtélyesebb. Előkerülnek valahonnan és csodálkozunk rajtuk. Mintha nem is a mienk lenne, vagy pont annyira ismerős, hogy hol volt eddig? Szép pályát írhatnak le, vagy cikcakkos útvonalon sok mást is érintenek, akár ütköznek. Néha akár komoly hierarchia-harc, versengés van közöttük.

Mindenesetre jó tájékozódni az úton, tisztában lenni az úton levés körülményeivel – mind a belső, mind a külső viszonyokkal. Ezt minden segíti, ami által kifelé vagy befelé figyelünk. Reméljük ehhez a figyelemhez kis újságunk is hozzájárulhat.

A jó(l megfontolt) szamaritánus

Ha az utazásra gondolunk, akkor leginkább kaland, kihívás, felfedezés, izgalom, környezetváltozás, kikapcsolódás, valami új megismerése jut eszünkbe.

A kényszerű utazás nem olyan nagy kaland, főként, ha halállal fenyegetetten kell menekülnünk a családdal egy kis hátizsáknyi cókókunkkal akár napokig, hetekig, hónapokig.

Ezekben a hetekben Európát és majdnem leginkább hazánkat, több ezer menekült éri el naponta. Ez a válsághelyzet megosztja a magyarokat. Sok a vita arról, hogy hogyan is lehetne kezelni ezt a helyzetet, mi a helyes hozzáállás: védeni a határokat, kizárni az idegeneket a földünkről vagy valamit tenni segítségképpen a határainkat illegálisan átlépő személyekkel kapcsolatban.

Nekem úgy tűnik, hogy ez a szituáció egy próba helyzet, mint amikor a kellemes családi utazás egy rémálommá válik az autó lerobbanása vagy egy baleset miatt. Mit teszünk a kiszolgáltatott helyzetben, mit teszünk, ha egy olyan személy kerül az utunkba, aki a normál életvitel margójára került (akár saját hibájából, akár más miatt)?

Egy vitának voltam tanúja, melyben a menekült válsággal kapcsolatban a jósgos szamaritánus történetét, ezen belül is a gyengéd szívű kisebbségi motivált-

ságát taglalták (véltetően a párhuzam onnan van, hogy a bibliai történet áldozata is úton volt, mint ahogy a menekültek is úton vannak). „Nem ugyanaz a helyzet, ott csak egy személyről volt szó, nem egy több ezres tömegről. Igaz Jézus megetetett 5000 embert, de mi nem vagyunk Jézus.” – hangzott el a kifogás az egyik vitázó részéről. Kifogások. Sok ilyen szerepel a Bibliában. A menyegzőre való meghívásokra is nagyon racionális és elfogadható elutasítások hangzottak el: nősülés, vásárlás, agrárberuházás indítása saját vállalkozás keretében. A jó szamaritánus történetében is elhangozhattak kifogások azok részéről, akiknek hivatásból kellett volna segíteniük a bajba jutottan. Talán ilyesmit gondolhatott a pap vagy a lévita: „minek jött erre az útra, tudhatta volna, hogy veszélyes; lehet, hogy csapda és ki fognak rabolni, ha megállok; a bűncselekmény áldozatának megsegítése állami feladat, nekem nincs a munkaköri leírásomban ez a tevékenység; biztos összeesküvés része ez a helyzet, ha segítek, akkor csak egyre több ilyen eset lesz; mindenki maradjon otthon, akkor nem lesz baj”.

A jó szamaritánus arra gondolhatott, hogy ha ő nem tesz valamit, akkor ez az ember meghalhat. Nem vizsgálta, hogy miért történt és globálisan milyen következménye lehet az ő megnyilvánulásának (pedig vele szemben, és családjával szemben igen csak sok előítéletes megjegyzés hangozhatott el már el korábban). Nem csak beszélt, hanem önzetlenül, gondosan és bőségesen ellátta a bajba jutottat, és valószínűleg nem a feleslegéből adott.

Szerintem ebben a történetben erre a szemléletre hívja fel figyelmünket a Mester: csak szeresd felebarátodat, segíts neki, tedd meg, amit tudsz!

Milyen ismerős téma, hiszen a szeretet a Biblia fő mondani valója. Miért nem szerepel annyiszor a Bibliában az önvédelem, a családom megvédésének témája? Úgy vélem az önvédelem ösztönös, erre nem kell felhívni a figyelmünket. Némi őszinte gesztus egy alantas-

nak vélt embertársunk irányába, ez az amiben gyakorolnunk kell magunkat.

Mennyi időt, energiát, sőt pénzt pazarolunk a gyűlölködésre!?

A szeretet jobb befektetés!

ska

Gát vagy út?

Van egy jó kis nyaralónk a családommal a Körös partján. Mint minden folyó, a Körös is híres arról, hogy széles jókedvében tud lenni, és amikor elindul a hóolvadás vagy más okból szaporodik meg a vízgyűjtő területe vízhozama, bizony kilép a medréből. Tekintettel a folyók szokásaira az ember egy jó ideje gátakkal szabja meg, meddig megrészkedhetnek és a folyó, attól függően, hogy épp tetszik neki vagy sem, hol betartja ezt a szabályt, hol áthágja.

Gát az életben, gát a gondolkodásban, gát a bevállalásban, gát a barátságban, gát a szerelemben. Minden rögzült vagy alkalmi szókapcsolatban a „gát” valaminek a leszorítását, beszabályozását, egyfajta veszteséget fejez ki. Pedig erre külön szavunk van: akadály. Az akadály az, amit át kell ugrani, magunk mögött kell hagyni, le kell bontani. Az akadályon fennakadhatunk, mindenképp előttünk van, pontosabban kikerülhetetlen olyan értelemben, hogy le kell tudnunk ahhoz, hogy a mögötte lévő célunkhoz jussunk. Igen, a gát is lehet akadály, ha pl. a házam és a csónakom között van, de van ennek egy másik oldala is.

A gátakat megfigyelve egy közös vonás feltűnhet: a gát tetején út van. Minden gát tetején út van! A gátakat azért építette az ember, hogy valamit korlátozzon és ezáltal önmagának lehetősé-

get nyújtson. A legádázabb völgyzáró gáaktól a leghitványabb érduzasztókig mindenhol megoldott, hogy az ember átjuthasson a gáton.

A gyerekeim egész nap képesek a Körös-gáton rohángálni. Élvezik, hogy hosszú, egyenes, poros, a növényzet benőtte, ahogy egyben tartják a gyökerek, millió védett növényfaj él rajta, és mögötte nyugszik le a Nap és a tetejéről integethetünk a vonatoknak, bicikliversenyeket lehet rendezni rajta vagy traktort számolni és szöcskét fogni napestig. A gát az ő életünk könyvében egy fejezetben van a gyermekkori szabadsággal.

Neked mi kell ahhoz, hogy meglásd az utat a gát tetején? Mi kell ahhoz, hogy átértelmezd a problémáid és elválaszd a valós akadályokat az életedben hasznosítható gáaktól? Mi az, ami a legjobban lebénít és akadályoz abban, hogy felmenj a gát aljából a tetejére és végre szétnézz a lehetőségeid között?

Hugi

Létbátorság vagy buksisimi?

Hát akkor üdvözöllek. Ahogy megbeszéltük, ez egy interjú a kiváló minőségű Mutató újságba, melynek aktuális témája az „úton”. Kezdjük is azzal, milyen út van mögötted, van-e amit megemlítenél, mint mérföldkő vagy útelágazás, vagy ilyesmi?

Nem baj, ha kicsit összevissza beszélek? Mérföldkőnek lehetne azt is mondani, hogy az egyetemre kerültem, de abba csak úgy beleestem. Inkább az volt, amikor döntöttem a mellett, hogy kimegyek Németországba egy évre. Ebbe a döntésbe sem gondoltam bele szerintem. Amikor leszálltam a vonatról, megérkeztem a szállásomra és rájöttem, hogy egy évig itt leszek, és tényleg itt leszek. Ezt elvállaltam, úgyhogy ezt nem lehet visszamondani. Ez volt egy mérföldkő, kiléptetett a komfortzónámból. Olyan ez a komfortzónán kívüli lét – bár lehet, ilyen megfogalmazások nem is léteznek –, hogy előhoz az emberből dolgokat, amik csak lappangtak benne, vagy nem is sejtette, hogy benne lennének. Benne van az ember a mély vízben, és akkor ébred rá. Nem is a nagybetűs Lét, hanem a nagykorúság.

Közben eszembe jutott, egy bemutatkozással illett volna kezdeni, nem baj ez, most megteesszük.

Bonnyai Anna vagyok, ötödik éve teológiai hallgató a három éves képzésen.

Esetleg valami KIE-s kötődésed van-e, ha már ennek a lapnak adsz interjút az első között?

Szerintem nem voltam nyomkeresős, első KIE-s élményem szerintem Marcsival van. Mentem a Klubba és valaki bemutatott neki. Akkor nagyon aktív tagja voltam a Klubnak, azt éreztem, hogy megtaláltam a közösségemet, amit kerestem. Mert azt éreztem, hogy kóválygok és nincs ilyen fix pont. Buzgó voltam, kicsit vakmerően buzgó, mert nem voltam tisztában azzal, amivel most sem, hogy borzasztóan szétszórt vagyok. Mindent bevállalok és a végére semmi nem lesz úgy. Volt a klub, voltak a Nyitott házaspár képzések, hét közben is volt, hogy benn voltam a Nyitott házban. A képzés elég intenzív volt. Meg egyszer voltunk Norvégiában. A KIE révén kerültem ki Németországba is. Meg a KIE kávéházak, elő- és utótalálkozóik.

E kis kitérő után máris visszatérhetünk Németországa. Úgy mondtad, hogy més az utcán és szembesülsz vele, hogy most ezek olyan sorsfordító vagy mérföldkövek, amiben nyakig benne vagy. Hogy át tudtad érezni az egész súlyát a pillanatnak.

Hát igen. Mert hiába volt segítségem, hogy bejelentkeztem, beiratkoztam meg ilyenek. De amikor rájössz, hogy oké, dolgozol meg hazamész és ezt fogod csinálni 10 hónapig. És nincs ott az a komfortzóna, a barátaid, az életritmus ami eddig volt, megszokott programok – hanem neked kell kialakítani.

Lényegében nulláról kellett felépítened egy új életet.

Igen. Azért nagy kihívás volt, mert amit szeretek, abban precíz vagyok. Szorgalmas

voltam, igaz hogy késős is, de szerettem ezt csinálni, emberek között lenni, megkérdezni tőlük, hogy mi újság. Nagy volt a kontraszt köztem és a német munkatársam között, aki úgy állt hozzá, hogy csak tudjuk le. Fél év kellett, hogy feltornázzam magam ahhoz, hogy amikor nincsen vendég én is leülhessek, ne keressem a munkát, hanem kifújjam magam. Hogy egy idegen országban vagyok és nekem le kell tennem az asztalra valamit ahhoz, hogy utána egyenrangúként viselkedjenek velem vagy nézzenek rám. Ami az év végére odáig ment, hogy én voltam a kis kedvenc. Részemről, hogy borzasztóan intorvertált emberke vagyok, voltam, leszek – és mégsem azzal értem el megbecsülést, amivel más elért volna. Nagyon lassanként de megküzdöttem ezekért a dolgokért és ez nekem sokat jelentett.

Említetted a Nyitott házaspár képzést, aminek része volt az önismeret. Úgy tűnik hogy egy év külföldi gyakorlat önismeretben is ad annyit, mint sok-sok kis képzés.

Igen, mert elméletben az ember sok mindent tud, de mikor ott van egy adott helyzetben elméletben tudja, hogy ez micsoda, felállít egy diagnózist, és aztán azzal kezdeni kell valamit, lépni kell, és ez volt nagyon sokszor nehéz. Látni a hiányosságokat, határokat.

Ha már az út a témánk hol állsz most, most mi a helyzet veled?

Folyton úton vagyunk, vagy ez nagyon közhelyes?

Igen, de attól nem hazugság vagy igaztalan. Tegyük fel úgy, hogy merre tartasz, lehet-e látni valamit.

Ebbe belefér az, hogy sokáig úgy éltem előrefele, hogy folyton hátra néztem. Vannak ezzel kapcsolatban idézetek. Folyton a múltban voltam, de az már nem én vagyok, ne azt keressem és ne onnan keressék választ. Kábé egy éve van az, hogy a jövőt illetően sokkal nyitottabb vagyok. Előre felé tartok és látom mennyi dolog nyílik ki előttem. Nekem kell megtenni a lépést... Jaj nem tudom, csupa közhely vagyok.

Mitől lehet, hogy egy éve így kinyílt a világ meg a jövő?

Előtte is kinyílt, csak totál bennem volt, ami mögöttem volt.

Sablonokban gondolkodtál, valami ilyesmi?

Most már nem sablonokban gondolkodok, nem azokban, amiket örököltem vagy kaptam, hanem nyitott vagyok. Van egy határozott vonal bennem, hogy mit képviselek, de ez nem zár be. Nincsenek sztereotípiák felépülve bennem. Nagy segítség volt, hogy olyan mentort kaptam Ulmban, aki egy liberális értelmiségi, sokat voltunk együtt. Nekem nagy harc volt, abba nőttem bele, hogy fundamentalista keresztény fekete-fehérben gondolkodik, ő meg jött és felborította az egészet. Hálás vagyok neki, nagyon sokat segített. Az volt a durva, hogy nagyon sok mindennek ki voltam téve akkor, és még jön egy ilyen mentor is – de pont ezért volt ő jó. Nem arra volt szükségem, hogy valaki buksisimizzen, azt mondja, hogy jól van ez így, hanem felbolygatta az addig berögzült dolgokat.

-- folytatás -->

Jól összezavart, de támogatott is közben?

Igen, pont az összezavarás meg felkavarás volt az ő mentorsága. Nekem ez kellett, nem az, hogy megmaradjak a buksisimi és „úgy vagy jól” világnézet burokbán.

Ez valami olyasmi benned, hogy nem kell félni a káosztól?

Az a gáz, ha valaki a káoszban nem találja meg magát, vagy abban nem tud eligazodni, nem? Ő pont azt alakította ki bennem, hogy megálljak akkor is, amikor hatalmas nagy kutyasz van. Mondhatom azt, hogy a kényelmes keresztyén helyzetből kilökött.

Akkor most kényelmetlen keresztyén vagy?

Nekem ez a kényelmes, hogy a dolgok nem kényelmesek, hanem kihívások vannak. Lehet, az emberek kívülről nem látják, de én belül elég intenzíven élek meg dolgokat érzelmileg. Ezért nekem nagy kihívást jelentenek dolgok.

Tehát nagy nehézségként éled meg, de ez nem jelenti azt, hogy ne állnál neki vagy ne csinálnád tovább. Milyen jövőképed van, ami felé tartasz, valami távlati kép?

Hát hogy én is ilyen felkavaró legyek. Ne is én legyek a felkavaró, hanem segítsek embereknek abban, hogy kicsit felkavarjam azt az állóvizet, ami nem engedi, hogy reális képet lássanak a világról vagy adott helyzetekről. Ami nem az ő kárukra van, hanem elősegíti azt, hogy utána tudjanak segíteni. Az sokkal élethűbb vagy életközelibb.

Valami provokátornak készülsz?

Igen, hivatásos provokátor.

Egyébként Jézus is az volt.

Abszolút. Úgyhogy jó a példaképünk.

Végezetül valami nagy okosság esetleg?

Majd kitalálom. De ugye ebből nem az fog kijönni, hogy én ilyen nagyképű vagyok. Nem gondolom azt, hogy én mennyire bölcsebb lettem, csak tudom azt, hogy nekem ez kellett, és már tudom, abban az üzemmódban, létmódban nem tudnék ... <könyvespolcra pillantva> ... ja, írhatod címnek a Létbátorságot. Szóval nem én találtam fel a spanyol viaszt. Kaptam ilyen visszajelzést és rosszul esett. Nekem erre volt szükségem, másnak meg másra van szüksége. Nem tudnék abban a létmódban élni, amiben akkor éltem és nem is találok jónak, hogy valaki így élje le az életét. Sokkal realisabb szerintem a világképem, mint korábban volt.

És ebben sok munkád van.

Igen. De az alakuláshoz meg változáshoz is kell egy nyitottság, mert meg tud az ember rekedni. Előjönnek azok az élethelyzetek, amik minden ember életében így is – úgy is bekövetkeznek, nem kell ahhoz kimenni Németországba. De ha az embernek nincsen ahhoz nyitottsága, hogy változzon... nekem az a bajom, ha nincs meg a nyitottság a változásra. Mondhatok egy polgárpukkasztó dolgot? De ezt majd töröld ki!

<... kitöröltem ...>

KIE keresés

Klasszikus kérdés, hogy megtalálható-e a KIE? Nem úgy, mint az igazgyöngy, amit szakértő keres, hanem mint a szántóföld kincse, amit véletlenül találnak, de azért könnyen felismerik, hogy kincs. Már egy ilyen – jó hosszú – felvezető mondat is belterjes és utalásokkal teli, bizonyos tüneteket mutat.

Eredetileg külső szemlélőt kértem, hogy keresse meg a KIE-t a világhálón (ami minden tájékozódás alapja). Elkezdett munkáját én fejeztem be, illetve abbahagytam. Minden módszertani hiányosság ellenére igazoltnak vélem kiinduló hipotézisemet, bár azért reménykedtem.

Szóval az alap kereső, a **Google** (nagy valószínűséggel aki keres, ezt használja) KIE betűszóra nagyjából 21 600 000 találatot ad. Első a KIE portál, a következők lényegében nem relevánsak. A „keresztyén ifjúsági egyesület” keresésre már csak nagyjából 30 800 találat, amik informatívabbak. Első itt is a portál, második a Facebook oldal, harmadik az IKE Wikipédia oldala. Majd keverednek aktuális és lejárt szavatosságú oldalak, illetve olyan oldalak melyek megemlítik a KIE-t.

Jó, hogy a kereső szinonimaként kezeli a keresztyén és keresztény szavakat, utóbbira is az elején ugyanazon találatokat hozza.

Másik fontos tájékozási alappont a **Wikipédia**.

KIE vagy Keresztyén Ifjúsági Egyesület címszó nem létezik (IKE igen). A YMCA lapon (mely elég szűkszavú és kevésbé informatív) meg vagyunk említve, illetve van link a kie.hu-ra.

Node az keres a nevünkre, aki hallott rólunk. Viszont hallani rólunk valamilyen hírekből lehetne.

Íme néhány hírportálon való reprezentáltságunk (teljes névre keresve):

- **index.hu** – 1 találat – 2014. június – 170 éve mondd velünk...
- **origo.hu** – 1 találat – 2001. Kivonulással tiltakozott a kormánypárti... A balatonyöröki ingatlannal kapcsolatban merültünk fel
- **444.hu** – nincs találat.
- **hvg.hu** – 1 találat – 2006-os cikk. Egy megemlékezés. Másik találat egy pályázati nyertes lista, amin nem is nyertünk.
- **24.hu** – teljes kifejezésre nem keres, külön szavakra viszont túl sok irreleváns találat. A legpontosabbak lennének elől, de az első sem rólunk szól, úgyhogy 0.
- **ma.hu** – 1 találat – 2010. Adventi gyermekfesztivál Kolozsvárott – ez IKE. A másik találat nem rólunk szól.
- **stop.hu** – nincs találat

- **vs.hu** – nincs találat

Kisebb, helyiek:

- **beol.hu** – 5 találat – 2005-2010. között, TS, baba-mama klub, irodalmi kávéház – legalább releváns találatok

- **zaol.hu** – 2 találat – 2013 és 2014 – testvér települési találkozó kapcsán: megemlítve a nevünk, de nem rólunk szól. Valamint Bakay Péter - lelkeszből pásztor – címmel, szintén csak említve vagyunk.

Tehát sem a kisebb, sem a nagyobb portálok híreiben nem fordulunk elő markánsan. A direkt keresések pedig a korrekt, valós, aktuális információk mellett az első között elavult és irreleváns adatokat is kiadnak.

A kutatást meg a levont következtetést is érheti jogos kritika, de tartok tőle egy jóval korrektebb és több befektetett energiát tartalmazó felmérés sem hozna lényegesen eltérő eredményt.

Persze nem a siránkozás a feladatunk, hanem lehetőleg lehet javítani a helyzetet. Számos megbeszélés volt már hasonló témában, valamint befektetett munka is, amit el kell ismerni. De van még (mindig) helye a fejlődésnek és a munkának.

Lehetőség van beszélni erről a kie.hu/bekescsaba/kiemedia-plusz fórumon (bár a fórumok már nem divatosak), ha valaki érez ilyen irányú affinitást. Végülis rajtunk múlik...

mis

Impresszum:
 Kiadja: a Békéscsabai Keresztyén Ifjúsági Egyesület
 Munkatársak: Buzás Erzsébet, Fábián Péter, Sári Domi-
 nik, Szikora Tamás és különböző szerzők
 Honlap: www.kie.hu/bekescsaba/mutato
 Címünk: 5600 Békéscsaba, Kinizsi u. 11.

The first Youth UNIFY Conference magyar szemmel

Idén májusban Buzás Erzsébet hívott és arról kérdezett, hogy elmennék-e egy lengyelországi konferenciára. Akkor gondolkodás nélkül igent mondtam az ajánlatra, egy ilyen lehetőséget nem hagynék ki.

Néhány e-mail váltás után elintéztam a részvételemet és az utazás körülményeit. Közben megismertem Magassy Évát, aki tartotta a szervezőkkel a kapcsolatot.

Eljött az utazás napja. Kicsit ironikusan erre a YMCA-s programra egy KIE-s programról, a Tappancs fiú kótatáborból indultam. Augusztus 14-én délután rajtoltam Hetvehelyről, majd a Keleti pályaudvaron két óra várakozás után felszálltam a Varsói vonatra. Azonban a vonat csak a harmadik elindulásra hagyhatta el a pályaudvart és két óra késéssel el is indultunk Magyarországról 22:20-kor. Ez hatással volt a Varsó-Lublin csatlakozásomra is, így másnap délután két óra-kor szálltam le Lublinban. Itt az állomáson megismerkedtem az USA béli csapattal. A délutánt a városban töltöttük majd indulás előtt egy misén vettünk

részt a többi résztvevővel. Este megérkeztünk a szálláshelyre és egyben a konferencia helyszínére, Dom Nasutowra.

Másnap délelőtt az ismerkedős összejövetelen a szervezők elmondták a UNIFY céljait, tehát, hogy megismerjük egymás YMCA csoportjait és közelebb kerüljünk Istenhez a hét során. Utána kiscsoportokra osztottak minket a névkártyáinkon lévő számok alapján. Délután városnézésre mentünk Lublinba amibe beletartozott, hogy megnéztük a lublini várban lévő múzeumot és az itt lévő Szentháromság-kápolnát is. Ezután szabad városnézés volt 19 vagy 21 óriási visszaindulással. Néhány lublini résztvevővel mentem a városnézésre. Bemutatták a várost és egy kicsit ismerkedtünk is egymás kultúrájával és szokásaival.

Ezután a napok többsége reggel egy imádsággal kezdődött majd reggeli. Ezután kis csoportos foglalkozás ahol a YMCA-vel, a kereszténységgel, és a hittel kapcsolatos kérdésekről mondtuk el a véleményünket és hogy ez otthon kör-

-- folytatás -->

nyezetünkben hogyan jelenik meg például: a fiatalok valláshoz való hozzáállása. Majd a nagysátorban volt a „main meeting” ahol egy-egy hasonlatról, erkölcsi vagy a YMCA-hez kapcsolódó témáról hallgattunk meg előadást. 13-kor ebéd majd délutáni program, ami elég változatos volt a hét során, de belefért a szabadidőbe a röplabdázás, foci, frizbizés és a pihenés is. Hétfő délután nemzeti játékok voltak terítőken. Egy román, egy ukrán és egy amerikai játékot tanultunk meg. Ezután a helyi lengyel katonák is tartogattak számunkra egy játékot. A délutánba természetesen még belefért egy lengyel tánc és egy kis salsa is. Vacsora után az országok képviselői mutatták meg az előadásukat az otthoni YMCA csoportjukról. Amikor én mentem ki akkor kicsit furán éreztem magam. Egyedül a saját nemzetiségemből 17 évesen több mint száz külföldi előtt előadást tartani nem könnyű. A „The End” felirat utáni hatalmas tapsviharban tudtam, hogy jól sikerült az előadásom. A végén többen is megdicsérték az előadást és a képeket, amikkel az előadást színesítettem. Jókedvet és mozgalmasságot sugároztak számukra. Természetesen majd minden estét vagy tánccal, vagy tábortűz körüli énekléssel zártunk.

Szerdán felborult a már megszokott napi terv, mert 9-től mindenki a maga

választotta „Mission in Action”-on vett részt. Én azt a csoportot választottam amelyik a Dom Nasutow körüli munkákat csinálta, például festés, régi kerítés lebontása, logó felhelyezés a bejárat fölé stb. Délután mi is Lublinba mentünk, ahol megnéztünk a God is not dead című filmet moziban. Szerintem érdemes megnézni, mert egy fontos hitbéli kérdés a film témája. Az angol szövegből és a lengyel feliratból sikerült megértenem. Ezután volt még egy pár szabad óra Lublinban uszodalátogatásra vagy vásárlásra. Utolsó este volt a tábori képeknek a vetítése és egy nagy imádság. Itt tudatosult bennem bánatomra, hogy mindennek egyszer vége lesz és holnap már haza kell utaznom.

Másnap búcsúzkodás volt délelőtt majd szinte mindenki (néhányan kisbusszal jöttek otthonról) Lublinba ment a vonat állomásra. Az én vonatom délután 16:26-kor indult Varsóba így rengeteg időm volt, ez alatt Piotr körbevezetett a városban és beszélgettünk.

Majdnem egy egész nap utazás után másnap délután hazaértem, de csak fizikailag, fejben még mindig a UNIFY élménye töltött meg.

Összegzésül ez a hét megmutatta nekem, hogy milyen nagy és sokszínű a YMCA. 120-an voltunk, 15 országból a több mint 45 millió tag közül. Több hitbéli kérdés is felmerült bennem a hét során, amelyek jobb irányba terelték a világszemléletemet és az emberekhez való hozzáállásomat. Ha a világ bármely pontjáról származó taggal találkozánk, szerintem jól tudnánk magunkat együtt érezni, mert ha nincs is sok közös bennünk, egy biztos lesz. A hit. Ez a tanulság számomra.

Itt köszönném meg Magassy Évának és Buzás Erzsébetnek a felhívást erre és a támogatást. Adamsnek, Martanak, Matthiasnak és Piotrnak pedig, hogy ott lehettem és minden felmerülő kérdésemre tudtak válaszolni, valamint mindenkinek, aki ott volt, mert itt szerintem életre szóló barátságok kötődtek, amelyek hatással lesznek a jövőnkre.

Ha ott lehetek a következő UNIFY-on akkor az elsők között jelentkezem!

Fábián Péter

Gitárklub

A gitárklub vezetésének feladatát tavaly október óta látom el Csík Gabival karöltve. A tanulást pár akkorddal kezdtük, de áprilisra odáig jutottunk, hogy részt tudtunk venni az autizmus világnapján rendezett közös gitározáson. Ez a tanár-diák kapcsolat nem teljesen kiélezett, jól szoktunk szórakozni az órák alatt. A tananyag sem teljesen kötött, így többet tudunk foglalkozni azzal, ami nem megy. Jó kis csapat alakult ki ezek alatt a gitárórák alatt, és örülök, hogy ez által is tudom segíteni a többieket. A nyári szünet után most szeptemberben újra elkezdünk gitározni, szombat esténként 6-tól 7-ig.

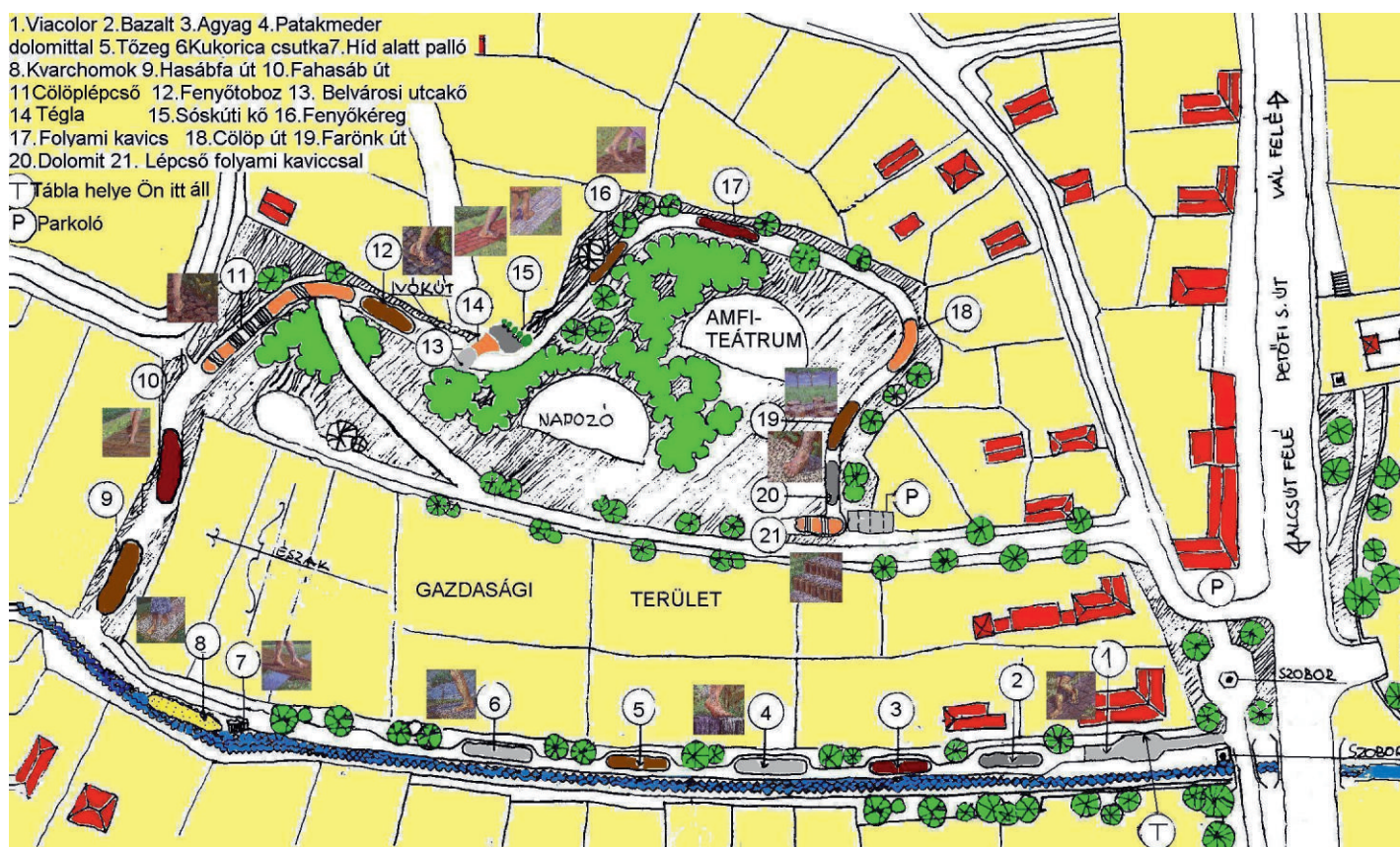
Akit érdekel nyugottan csatlakozzon, tudástól függetlenül szívesen látjuk. Akinek van kedve, a gitárklub után maradhat klubra is.

Sári Dominik

Ha út, akkor láb, ha láb, akkor mezít!

Nem messze székes fővárosunktól Fejér megyében van egy Tabajd nevű község, ahol - ha átutazóban, ha célirányosan oda érkezve - remek kis programot talál minden gyalogtúrázó és gyalog túrázó. Egy 800 méteres kis útról van szó. No, ezért még nem megy senki a falnak, főleg, aki a sétát, túrát komolyan vesz.

Mégis, mi tesz vonzóvá és élménnyé egy 800 méteres, különösebb szintbeli emelkedőket nélkülöző szakaszt? Cipőt le, és lássuk!

Tabajd fogta magát és a főteréről induló útvonalon megalkotott egy összesen 21 féle természetes burkolatot felsorakoztató útvonalat, ez maga a Mezítlábas Park, ahol ha az ember mezítláb végig megy, a talpával csodálhatja meg, milyen érde(ke)s, csuszamlós, dörzsis, puha, meleg, hideg, vagány felületek léteznek a természetben. Van itt fa, mészkő, dolomit, vizes és száraz burkolat, amin, ha mezítláb megy végig az ember, a szó szoros és átvitt értelmében is egy kicsit kikapcsol a cipős létből.

Próbáld ki, milyen felszabadító! Ha van egy kis időd és a környéken jársz, irány Tabajd! :)

www.mezitlabaspark.hu